

C137 – ECO15

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2007-2008

14 februari 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ECONOMIE, WERK EN SOCIALE ECONOMIE

INHOUD

Interpellatie van de heer Filip Dewinter tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het voorstel van federaal minister van Binnenlandse Zaken Patrick Dewael om knelpuntberoepen open te stellen voor illegalen en het overleg ter zake met de gewesten

Vraag om uitleg van de heer Gino De Craemer tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over economische migratie

1

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de samenwerking tussen VDAB en FOREM inzake textielopleidingen

Vraag om uitleg van de heer Gino De Craemer tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de tewerkstelling in de textielsector

9

Voorzitter: de heer Eric Van Rompuy

Interpellatie van de heer Filip Dewinter tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het voorstel van federaal minister van Binnenlandse Zaken Patrick Dewael om knelpuntberoepen open te stellen voor illegalen en het overleg ter zake met de gewesten

Vraag om uitleg van de heer Gino De Craemer tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over economische migratie

De voorzitter: De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter: Mijnheer de minister, u werd op 24 januari jongstleden door de federale minister van Binnenlandse Zaken Patrick Dewael uitgenodigd om een gesprek te voeren omtrent het creëren van de mogelijkheid om tijdelijke werkvergunningen te geven aan personen die illegaal in ons land verblijven. Ook uw Waalse collega, de heer Marcourt, en uw Brusselse collega, de heer Cerexhe, waren uitgenodigd. Nauwelijks een week later is dat initiatief al wat uitgebreid want de federale minister van Werk, de heer Josly Piette, heeft laten weten dat hij werkt aan een KB dat dan weer asielzoekers moet toelaten om in ons land te werken. Dat zou dan moeten gebeuren door een arbeidskaart C toe te kennen aan asielzoekers. Dat alles gebeurt in het kader van het zoeken van personen die in staat zouden zijn om een aantal van die fameuze knelpuntberoepen in te vullen.

Het debat kent natuurlijke verschillende aspecten. Aan de ene kant is er de vraag vanuit werkgeverskringen, bedrijven en verenigingen die deze kringen vertegenwoordigen zoals het VBO en de Vlaamse Confederatie Bouw om ervoor te zorgen dat er voldoende werkkrachten zijn om op de grote vraag die er bestaat een antwoord te kunnen vinden. Aan de andere kant zijn er ook argumenten die ervoor pleiten om zeker asielzoekers en uiteraard ook illegalen niet toe te laten tot de arbeidsmarkt en vooral niet de fouten te maken die gemaakt werden in de jaren 50, 60 en 70, toen men ook dacht dat men werknemers uit het buitenland hier als goedkope loonslaven tewerk kon stellen zonder verstrekkende, ingrijpende gevolgen die zich niet enkel zouden beperken tot het economische.

We weten dat er in het kader van de knelpuntenproblematiek en het tekort aan arbeiders in het verleden al het een en ander is gebeurd. Er is een versoepeling geweest

van het toekennen van arbeidskaarten voor die 133 knelpuntberoepen. In Vlaanderen zijn er premies voor de knelpuntberoepen gekomen. Dat heeft er onder andere toe geleid dat alleen al tussen mei 2006 en november 2007 – ik denk dat het de meest actuele cijfers zijn – er 32.794 arbeidsvergunningen werden afgeleverd aan arbeidskrachten uit de nieuwe EU-lidstaten, die dan in die knelpuntberoepen werden tewerkgesteld.

Maar dat blijkt niet voldoende te zijn. Unizo spreekt over 300.000 openstaande vacatures bij de VDAB, terwijl er in Vlaanderen in januari 2008 slechts 169.701 werkzoekenden zijn. Een probleem dat ik niet ontken maar waarvan ik vrees dat de remedie die men nu denkt te hebben gevonden, erger is dan de kwaal, namelijk het openstellen van de arbeidsmarkt voor illegalen en asielzoekers.

Waarom zeg ik dat? Ik zeg dat omdat ik erover bezorgd ben dat men dezelfde fouten zal maken als in de jaren 50, 60 en 70. Een van de argumenten zult u zeker ter harte nemen omdat het ook een argument is dat door uw partijgenoten en de socialistische vakbond ABVV terecht naar voren werd geschoven om het niet te doen. Dat is het feit dat het openstellen van de arbeidsmarkt voor illegalen en asielzoekers uiteraard scherpe concurrentie zal betekenen, oneerlijke concurrentie zal betekenen, tegenover laaggeschoolden en gewone werklozen met onze nationaliteit die in Vlaanderen wonen en werk zoeken. Dat kan onmogelijk de bedoeling zijn.

Er is echter natuurlijk meer aan de hand. Men zet de wereld op zijn kop door uitgerekend aan illegalen een arbeidsvergunning te geven. We weten allemaal dat het een signaal is dat wereldwijd gehoor zal vinden als men hier niet alleen illegalen regulariseert – wat in het verleden al werd gedaan – maar hen nu ook gaat tewerkstellen met een arbeidsvergunning. Dat zal een enorme aantrekkingskracht uitoefenen op nieuwe illegalen, die met tienduizenden, en misschien heel veel meer, niet alleen van buiten Europa, maar ook van in Europa naar hier zullen komen. Zij weten immers ook wel dat het verkrijgen als illegaal van een arbeidsvergunning niet alleen op zijn minst uitzonderlijk en heel lucratief is, maar het in feite zal neerkomen op een soort regularisatie. Hoe kunnen we immers in hemelsnaam aan hier verblijvende illegalen zeggen dat ze weliswaar onze wetten overtreden en clandestien in ons land zijn, maar ze wel een – zij het tijdelijke – arbeidsgunning krijgen? Uiteindelijk blijven ze dan toch wel illegaal en worden ze geacht op het einde van de rit dit land te verlaten.

We beseffen allemaal dat een dergelijke politiek in feite immoreel is. Het is niet evident aan die mensen te

zeggen dat ze hier wel mogen komen werken, omdat we hen nodig hebben, en liefst tegen lage lonen, maar dat we hen op het einde van de rit toch zullen uitwijzen, omdat ze illegaal hier zijn. Het is het ene of het andere. Laten we niet schijnheilig doen: het verlenen van een arbeidsvergunning aan illegalen zal uiteindelijk betekenen dat al die mensen op termijn zullen worden geregulariseerd en ook onze nationaliteit zullen verkrijgen. U weet dat mijn partij visceraal tegen een dergelijke regularisatie is, net omdat dit nieuwe illegalen aantrekt naar ons land en zo de carrousel nooit meer stopt, wat uiteraard niet de bedoeling kan zijn.

Ook komt dit neer op oneerlijke concurrentie, niet alleen tegenover de Vlaamse werklozen en laaggeschoolden, maar ook tegenover alle arbeiders en werknemers in Vlaanderen. Illegalen en asielzoekers zijn meestal laaggeschoold. We krijgen hier niet te maken met illegalen die hooggeschoold zijn. Voor asielzoekers geldt dat iets minder, maar toch ook. Het gaat in eerste instantie over verpauperde mensen, die geen enkele scholing hebben genoten en meestal om economische redenen naar hier afzakken. Het staat als een paal boven water dat zij concurrentie op de arbeidsmarkt zullen betekenen, hoe men het ook draait of keert. Ze zullen aan zeer lage lonen worden tewerkgesteld.

Ik vind het altijd pijnlijk dat organisaties zoals VBO en Confederatie Bouw nooit enige morele of ethische bezwaren opperen wanneer men ervoor pleit om illegalen en asielzoekers massaal te gaan tewerkstellen. Ze weten immers goed dat het hier gaat over moderne loonslaven. Men helpt hen op die wijze weliswaar aan werk, maar de vraag is op welke wijze. Het is nog maar de vraag of dit hun situatie op lange termijn op enige wijze verbetert.

Indien zou worden ingegaan op het verzoek van minister Dewael en van federaal minister van Werk Piette, zou een dergelijke beslissing ingaan tegen het inburgeringsbeleid dat de Vlaamse Regering wil realiseren. We moeten een onderscheid kunnen en durven maken tussen legaal in ons land verblijvende immigranten en illegaal in ons land verblijvende immigranten, of potentieel illegaal in ons land verblijvende immigranten. In dat laatste geval heb ik het over asielzoekers. Door het verlenen van een arbeidsvergunning aan illegalen en asielzoekers geven we een signaal aan al die mensen die zich in de schemerzone van de legaliteit in ons land bevinden. Dat zal een ingrijpende invloed hebben op het inburgeringsbeleid. Ik weet niet hoe groot die groep is. Alleen al in de stad Antwerpen zouden er momenteel 30.000 à 40.000 illegalen zijn. Voor heel ons land zou dat aantal 200.000 à 250.000 bedragen. Dat lijkt me dan nog een conservatieve schatting. Die mensen zullen plots ook allemaal moeten worden ingeburgerd. We zullen ook aan hen de faciliteiten moeten geven die we aan legale immigranten geven, met alle gevolgen van dien. Men kan immers toch niet zo immoreel zijn hen te

zeggen dat men hen weliswaar nodig heeft als moderne loonslaaf, dat men hen werk gaat geven, maar ook dat het daar dan mee ophoudt. Hoe zit het met de taalintegratie, de huisvesting, de sociale faciliteiten enzovoort? Is de impact op het beleid al bestudeerd vooraleer een, naar mijn bescheiden mening zeer ondoordacht, voorstel is gelanceerd?

Mijnheer de minister, we hebben in de krant kunnen lezen dat u, samen met uw Waalse en Brusselse collega's, in de week volgend op 24 januari 2008 al contact met de minister van Binnenlandse Zaken zou hebben. Is dat ondertussen gebeurd? Heeft al een vergadering plaatsgevonden? Zo neen, wanneer zal die vergadering dan wel plaatsvinden?

Wat is eigenlijk uw standpunt? Wat denkt u over dit alles? Hebt u al onderzocht welke implicaties het verlenen van werkvergunningen aan illegalen op het globale beleid, bijvoorbeeld met betrekking tot inburgering, huisvesting of taal, zou hebben?

Bent u zich bewust van het feit dat het verstrekken van werkvergunningen aan illegalen een overtreding van artikel 77 van de wet van 15 december 1980 inhoudt? Ik citeer: "Hij die wetens en willens een persoon die geen onderdaan is van een lidstaat van de EU helpt het grondgebied van een lidstaat van de EU of van een staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt binnen te komen of aldaar te verblijven, dan wel erdoor te reizen, zulks in strijd met de wetgeving van de staat, hetzij in de handeling die de binnenkomst, de doorreis of het verblijf voorbereid hebben of vergemakkelijkt hebben, hetzij in de feiten die ze voltooid hebben, worden gestraft met..." Het gaat hier om het faciliteren van het verblijf van illegalen. De tewerkstelling van illegalen valt onder het faciliteren van hun verblijf. Wie dit doet, stelt zich bloot aan vervolging op basis van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1 juni 1993. We moeten ons hier rekenschap van geven.

Indien we nog maar zouden overwegen om op het voorstel van minister Dewael in te gaan, zouden we ons juridisch op zeer glad ijs begeven. We zouden de doos van Pandora openen. We weten waar we beginnen. Dat gebeurt allemaal met de beste bedoelingen, meer bepaald om de knelpuntvacatures in te vullen. We weten echter niet waar we zullen eindigen.

We zouden hier wel eens net dezelfde fouten als in de jaren vijftig, zestig en zeventig kunnen maken. In die tijd is geprobeerd door middel van een wilde, ongecontroleerde immigratie vanuit Noord-Afrikaanse en later ook vanuit andere landen het tekort aan werkrachten te compenseren. Wat nu wordt voorgesteld, is in feite nog veel erger. De toentertijd georganiseerde arbeidsmigratie was, zeker in den beginne, minstens gestroomlijnd.

Later was dat niet meer het geval. Daarna is een ongecontroleerde immigratie-invasie tot stand gekomen. De arbeidsmigratie die bepaalde mensen nu willen organiseren, is helemaal niet gecontroleerd en kan niet in de hand worden gehouden. Dat zou heel wat problemen veroorzaken.

De werkgevers en de werkgeversorganisaties staan meestal niet stil bij dergelijke problemen. Nadien wasen ze, net als Pontius Pilatus, hun handen in onschuld. Zodra ze die arbeiders niet meer nodig hebben, schuiven ze de problemen af op de samenleving. Meestal worden de zwaksten in de samenleving hiermee geconfronteerd. Op dat ogenblik kijken de werkgevers meestal de andere kant uit. Ik hoop dat de politiek zich anders zal opstellen en dat de minister een verantwoordelijke houding zal aannemen. Ik kijk alvast uit naar zijn antwoord.

De voorzitter: De heer De Craemer heeft het woord.

De heer Gino De Craemer: Mijnheer de voorzitter, ik zal trachten het kort te houden en niet in herhaling te vallen.

Minister Dewael wil voor vacatures die niet ingevuld raken, eenmalig en voor een korte periode een beroep doen op buitenlanders die al enkele jaren al dan niet legaal in ons land verblijven. Hij wil deze mensen onder strikte voorwaarden een tijdelijke arbeids- en verblijfsvergunning geven. Die voorwaarden omvatten onder meer talenkennis, een vaststaand werkaanbod en het beschikken over de nodige competenties. Hij wil met de gewestelijke bevoegde ministers overleg plegen over de mogelijkheid om knelpuntberoepen voor mensen zonder papieren open te stellen.

Ik wil het hier even over het Vlaams inburgeringsbeleid hebben. Het Vlaams inburgeringsbeleid vraagt een actieve deelname aan de samenleving. Tijdens het doorlopen van het inburgeringstraject krijgen kandidaat-inwijkelingen alle kansen en instrumenten om zich te integreren. Ze krijgen een taalopleiding. Ze kunnen gebruik maken van de diensten van de VDAB. Ze maken kennis met de gangbare waarden, normen en regels in onze samenleving. Wie zich hier wil vestigen, moet de regels, de gebruiken en de instellingen kennen die onze samenleving doen functioneren. Op die manier trachten we de zelfredzaamheid van deze mensen te verzekeren. Kandidaten die het inburgeringstraject doorlopen, krijgen als beloning een volwaardig burgerschap, met rechten en plichten. Verplichte inburgering past in het kader van een eigentijdse visie op identiteit en burgerschap, zonder in een eng etnisch nationalisme te vervallen.

Het tekort aan arbeidskrachten voor knelpuntvacatures opvullen met geregulariseerde migranten, is een mogelijke optie. Maar er is een duidelijke maar. Elk geval dient dan wel individueel bekeken en geëvalueerd te

worden aan de hand van duidelijke criteria, zowel in positieve als in negatieve zin. Is er aan de integratievoorwaarden voldaan en heeft men in het verleden legaal in België verbleven, dan is regularisatie mogelijk en kan men officieel in het arbeidscircuit ingeschakeld worden. Maar de kennis van onze taal, onze cultuur en instellingen, zijn dus een must om burgerschap te kunnen verwerven.

Voor de N-VA is een collectieve regularisatieoperatie onmogelijk. Er kan geen sprake van zijn. Het creëert immers een zodanig aanzuigingseffect van illegalen dat het onze samenleving nog meer onder druk zal zetten. Regularisatie van 'illegale illegalen', de gelukszoekers die nooit legaal verbleven of een asielaanvraag hebben ingediend, kan evenmin. Dan zet men de poort pas helemaal open en het ondermijnt daarenboven de hele asielprocedure. Regularisatie zou eigenlijk overbodig moeten zijn. Met een duidelijke en korte procedure inzake legale migratie gekoppeld aan een sluitend uitwijzingsbeleid is er immers niemand nog te regulariseren.

Ik heb een aantal vragen. Is er intussen overleg geweest? Welk standpunt heeft u verdedigd of zult u verdedigen? Wat waren de standpunten van de andere deelnemers? Indien het overleg reeds heeft plaatsgevonden, wat is het dan het resultaat van die gesprekken?

Hoe ziet u deze problematiek en hoe evalueert u het voorstel van minister Dewael? Gaat u akkoord met de voorwaarden van taalkennis en het tijdelijk karakter van de verblijfsvergunning?

Hoe kunnen we de groep werklozen die er nog is in Vlaanderen, in Brussel en Wallonië, beter bereiken en activeren?

Sinds mei 2006 geldt er een versoepeling voor onderdanen van nieuwe EU-landen die in België een knelpuntberoep willen uitoefenen. Vanaf 1 mei 2009 gaan de arbeidsgrenzen voor nieuwe Europeanen definitief open. Hoe ziet u deze voorstellen in het licht van de Europese arbeidsmarkt?

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

De heer Bart Van Malderen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, het wordt hier in deze commissie blijkbaar een traditie om de Vlaamse minister van Werk te ondervragen en te interpellieren over uitspraken die een federaal minister gedaan heeft, al dan niet bevoegd voor de materie werk. Ik hoef de minister niet in bescherming te nemen, want hij heeft dat niet nodig. Maar al een aantal weken interpellieren Vlaamse parlementsleden over uitspraken van federale ministers.

Het zou te kort door de bocht gaan zijn, te stellen dat enerzijds het openstellen van een aantal knelpuntberoepen

de migratiepoorten wijd open zouden zetten of dat anderszijds de tewerkstelling van illegalen het probleem van knelpuntberoepen in ons land zou oplossen. Ik denk dat er veel meer nuance dan dat in het debat in te brengen is.

De redenen voor het ontstaan van knelpuntberoepen zijn zeer divers. Het heeft te maken met het imago van een bepaald beroep. Het heeft te maken met verloning en concurrentie tussen sectoren. Het heeft te maken met onderwijskeuzes die mensen maken. Het heeft te maken met het al dan niet aanwezig zijn van een langetermijnperspectief inzake carrière. Het is dan ook niet zo eenvoudig om knelpuntberoepen te gaan herleiden tot hoger opgeleiden of lager opgeleiden. Er zitten veel meer grijze zones tussen. Het aanpakken van knelpuntberoepen zal altijd een werk van lange adem zijn, dat niet in één keer met een aankondiging opgelost zal zijn. Er zal vooral ook maatwerk nodig zijn. We zullen heel veel inspanningen moeten doen om, aan de ene kant, de openstaande vacatures goed in te zamelen, in kaart te brengen en te bekijken wat er nodig is en, aan de andere kant, de mensen die zich vandaag op een opdrogende arbeidsmarkt bevinden met nog altijd hardnekkige poelen van werkloosheid, aan elkaar te gaan matchen.

En wanneer we in deze commissie de maatregelen bespreken die getroffen worden voor de groepen die vandaag heel duidelijk minder kansen hebben op de arbeidsmarkt, heeft de fractie van de eerste interpellant ook daar altijd opmerkingen over en vindt ze dat dit niet kan. Ik stel vast dat de heer Dewinter nu toch bekommerd is om die groep. Ik hoop dat zijn fractie dezelfde bekommernis aan de dag zal leggen wanneer we het zullen hebben over het begeleiden van werkzoekenden uit doelgroepen die oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidscijfers.

Aangezien men het dan toch heeft over wat er op het federale vlak gebeurt, wil ik verwijzen naar een aantal voorwaarden die er in het verleden zijn geformuleerd rond het openstellen van de arbeidsmarkt in 2009: de registratie van buitenlandse werknemers, het versterken van de inspectie. Vlaanderen heeft zijn werk gedaan en de Vlaamse inspectie is al versterkt maar er blijft nog altijd het dossier van de aansprakelijkheid van de opdrachtgever. Ik stel vast dat er daarover op federaal niveau geen bijkomende stappen gezet worden en ik betreur dat. Want mij leek het het sluitstuk te zijn van een gecontroleerde migratie op onze arbeidsmarkt om het tewerkstellen van buitenlandse arbeidskrachten mogelijk te maken.

De voorzitter: Mevrouw De Ridder heeft het woord.

Mevrouw Annick De Ridder: Mijnheer de minister, mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ook ik sluit me graag aan bij de overigens zeer interessante interpellatie

van de heer Dewinter. Maar uiteraard zijn we niet echt verbaasd over de teneur ervan.

U hebt natuurlijk niet liever dan dat illegalen, asielzoekers, kandidaat-vluchtelingen hier niet mogen werken. Want dan kunt u hen, samen met uw fractie, blijven bestempelen als profiteurs, nietsnutten, mensen die op onze kosten leven. U teert daar graag op. Het is uw bekende verhaal.

Voor alle duidelijkheid: het gaat niet om het naar hier halen van illegalen. Minister Dewael heeft ook heel nadrukkelijk gezegd dat men dit moet zien als de voorbereiding van de installatie van het systeem van arbeidsmigratie. Dit systeem is in de oranje-blauwe akkoorden naar voren geschoven als oplossing voor de talloze vacatures die er zijn in ons land. De VDAB spreekt over 300.000 openstaande vacatures voor half zoveel Vlaamse werklozen. Dat systeem wil daaraan dus tegemoet komen.

Wij hebben een interessant werkbezoek gehad naar Canada. U was er niet bij, maar de heren Deckmyn en Creyelman wel. Het systeem van arbeidsmigratie is in Canada al jaren van toepassing met een systeem van green cards, blue cards enzovoort. Het werkt. Het gaat niet om, zoals u het zegt, het laagste van het laagste, mensen zonder capaciteiten of knowhow, mensen zonder bagage. Maar het gaat om mensen die werken in het systeem, die knelpuntberoepen invullen die Canada ook heeft. De vergelijking tussen Vlaanderen en Canada is zeer treffend en gelijklopend.

Er lijkt me niks mis mee dat we de vacatures die we in Vlaanderen massaal hebben, op een verstandige manier invullen met buitenlandse werknemers. Het lijkt me redelijk hypocriet om op het moment dat we zeggen te gaan naar een systeem van tewerkstelling van gekwalificeerde buitenlandse arbeidskrachten, tegelijk te zeggen dat we diegenen die hier momenteel zijn, terugsturen en negeren. Het zijn misschien mensen die werkwillig zijn.

Ik vind het zelfs immoreel om dat te zeggen. Ik vind het immoreel om dat te zeggen op een ogenblik dat er 300.000 vacatures zijn, op een ogenblik dat het VBO, de Vlaamse Confederatie Bouw, de werkgevers schreeuwen om arbeidskrachten. Ook de minister zegt dat men bezig is met de activeringspolitiek maar dat er niet genoeg mensen zijn. We moeten gaan kijken naar werkwilligen in Wallonië en Brussel. We moeten samenwerken met FOREM, de Waalse dienst voor arbeidsbemiddeling. Ik vind het immoreel om op dat moment te zeggen dat we netto niet voldoende arbeidskrachten in Vlaanderen hebben. U moet dan ook bereid zijn om dat aan de werkgevers te zeggen, om hen te zeggen dat u weigert mensen op de arbeidsmarkt toe te laten. Naar mijn mening staat dit niet

haaks op de inburgering. We hebben ons altijd verzet tegen een algemene regularisatie en dat blijft zo. Met ons in de regering zal die er niet komen.

Maar de economische migratie moet aan een aantal voorwaarden voldoen. Het is geen carte blanche. Het is een eenmalige, uitzonderlijke, beperkte openstelling van de markt. Men moet bewijzen leveren inzake taalkennis. Dat kan tellen als voorwaarde. Ik vind het misplaatst om te zeggen dat dit de inburgering ondermijnt. Nee, er zijn voorwaarden inzake taalkennis. Men moet ook een bewezen werkaanbod op zak hebben. Het is echt niet de carte blanche die u er van maakt. We moeten voldoende zekerheden inbouwen voor inburgering.

Uiteraard is het wel een en-enverhaal. Ik wil hier niet verweten worden dat we nieuwe arbeidskrachten binnenhalen en onze eigen werklozen vergeten. Onze fractie heeft in het verleden ook zeer sterk aangedrongen op de activeringspolitiek die u uitvoert en die u in uw visie zeer duidelijk naar voor brengt. Dat blijft belangrijk. Onze werklozen die gereduceerd zijn tot een moeilijk bemiddelbare groep door de activering die succesvol was de laatste jaren, moeten we met zeer veel aandacht blijven benaderen.

Ik sluit me aan bij de vraagstelling. Bent u inderdaad gecontacteerd? Wat is uw houding? Ik las in de pers dat u niet voorbarig wilde reageren maar eerst duidelijk wilde weten wat de vraag is en of het een initiatief van de federale minister is of van de federale regering. Hebt u daarvoor contact gehad met uw Vlaamse collega's? Spreekt u in uw antwoord als minister of als lid van de regering en namens die regering?

De heer Erik Van Rompuy: Federaal is er geen regering. Er zijn alleen 14 ministers. We moeten oppassen met ons woordgebruik. Het is allemaal zeer voorbarig.

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Ik wil me ook aansluiten bij de vraagstellers. Ik kan de opmerkingen van de heer Van Malderen maar deels begrijpen, in die zin dat we geen echobarak moeten worden van wat er op federaal niveau gebeurt. Dit is toch wel een ander thema. Minister Dewael heeft duidelijk gezegd dat hij overleg wil met de regio's, met de Vlaamse en Waalse Regering. Het is dan toch wel een punt dat ook in dit parlement mag en moet besproken worden.

We mogen de demografische uitdaging van Vlaanderen niet onderschatten. Dat is de laatste weken duidelijk in de pers gekomen met de studie van het Federaal Planbureau en ook die van de Vlaamse studiedienst. 'Economische weervoorspeller' zijn is een riskante job. Maar als we ze mogen geloven, dan zouden er de volgende jaren

in Vlaanderen 200.000 jobs worden gecreëerd. Volgens de demografische ontwikkeling zal Vlaanderen een minder sterke aangroei van de beroepsbevolking hebben. De huidige krapte op de arbeidsmarkt zal dus in de toekomst alleen maar toenemen.

Voor het welzijn van Vlaanderen en de Vlamingen is het goed dat we daar rekening mee houden en dat we het economisch draagvlak in Vlaanderen versterken door een uitbreiding van de beroepsbevolking. Anders gaat het een zeer beperkende factor worden van economische groei, welvaart en welzijn voor de Vlamingen.

Onze fractie heeft steeds gezegd dat we eerst moeten inzetten op het vergroten van de inzetbaarheid en de weerbaarheid van de Vlaamse doelgroepen, zoals laaggeschoolden, jongeren, mensen met een handicap en ouderen. Ik denk dat dit toch ook wel de consensus is binnen deze commissie. De minister en de regering hebben dat ook al meermaals gezegd. Ook de nieuwe Vlamingen zijn ter zake een belangrijke doelgroep. Voor onze fractie is dat duidelijk de prioriteit.

Over interregionale mobiliteit tussen Vlaanderen en het Brusselse en het Waalse Gewest hebben we in deze commissie ook al gesproken. De voorbije maanden zijn ter zake al duidelijk inspanningen geleverd. In de toekomst zullen die nog worden geïntensiveerd. Gisteren nog heeft de minister-president aangekondigd dat hij, samen met zijn Brusselse en Waalse collega's, die interregionale mobiliteit wil versterken.

Dan is er nog de Europese dimensie. Hier hebben we daar ook al over gesproken. Ook daar is de richting bepaald, zij het met enkele nuances.

Ook voor onze fracties moeten die diverse strategieën worden gehanteerd. We mogen echter niet doen alsof we de krapte op de Vlaamse arbeidsmarkt de komende jaren enkel en alleen kunnen oplossen door bepaalde Vlaamse doelgroepen beter in te zetten. We moeten de intellectuele eerlijkheid hebben om toe te geven dat, als we de economische welvaart in Vlaanderen willen behouden en versterken, we ons blikveld moeten verbreden.

Wat de concrete voorstellen of ideeën van minister Dewael betreft, heb ik dezelfde vraag als de vorige sprekers. Mijnheer de minister, wat is uw houding en die van de Vlaamse Regering tegenover de ideeën van minister Dewael?

De voorzitter: De heer Vrancken heeft het woord.

De heer John Vrancken: Mijnheer de minister, indien wordt ingegaan op de vraag om die illegalen tewerk te stellen, gaan die onvermijdelijk in een sociaal statuut terecht komen. Hoe zit het dan met de werkloosheidsuitkeringen indien ze hun baan verliezen?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mijnheer de voorzitter, alvorens ik antwoord op de concrete vragen, wil ik erop wijzen dat de bevoegdheid van de Vlaamse Regering met betrekking tot economische migratie beperkt is. Ze beperkt zich tot het uitreiken van arbeidskaarten en -vergunningen. De hele regelgeving, dus het opstellen van wetten en reglementen inzake de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, behoort tot de bevoegdheden van de federale wetgever. Eigenlijk behoort ze tot de bevoegdheid van de federale minister van Werk. Overigens is de federale overheid daarbij gebonden aan het Europese regelgevend kader ter zake.

Ik heb inderdaad op 24 januari een brief ontvangen van de minister van Binnenlandse Zaken, met een uitnodiging tot een reflectie over het vraagstuk van de economische migratie, samen met mijn andere collega's bevoegd voor Werk. Dat overleg heeft nog niet plaatsgevonden. Het is gepland voor 21 februari. Eerlijk gezegd is het een beetje moeilijk in te gaan op deze discussie. Er wordt me hier uitdrukkelijk gevraagd of ik een standpunt kan innemen in naam van de Vlaamse Regering. Dat is een legitieme vraag. Het is verstandig eraan te herinneren dat ministers meestal in naam van een regering spreken, en eigenlijk altijd in naam van een regering horen te spreken, maar natuurlijk kan ik dat alleen maar aan mijn collega's van de Vlaamse Regering vragen als er een duidelijk standpunt is van de federale regering. Ik heb minister Dewael iets horen zeggen. Die is daar niet rechtstreeks voor bevoegd: dat is minister Piette. Alvorens ik mijn collega's in de regering om een standpunt vraag, zou ik natuurlijk willen weten of er een standpunt is van een federale regering. Wat denkt bijvoorbeeld de federale minister van Justitie hiervan? Die is evenzeer bevoegd en waarschijnlijk net zo geïnteresseerd als de federale minister van Binnenlandse Zaken in iets wat eigenlijk de bevoegdheid is van de federale minister van Werk.

Ik ga dus niet mijn collega's in de regering aanspreken, alvorens ik een duidelijk standpunt heb van de hele federale regering. Als minister Dewael me uitnodigt, dan ga ik daar echter wel heen en ga ik horen wat hij precies voorstelt. Ook dat laatste is immers niet volledig duidelijk. Om die redenen ben ik niet van plan nu een formeel standpunt in te nemen over het voorstel van minister Dewael.

Er werd me gevraagd of ik vind dat het opnemen van illegalen strookt met het door de regering gevoerde inburgerings- en werkgelegenheidsbeleid. Als minister van Werk ben ik alleen specifiek bevoegd voor het inwerkingsbeleid, dus voor het secundaire inburgeringstraject en het werkgelegenheidsbeleid in het algemeen. Het is minister Keulen die bevoegd is voor het inburgeringsbeleid. We kennen de juiste contouren van het voorstel van minister Dewael nog niet en kunnen dus

moeilijk zeggen of het al dan niet strookt met het gevoerde werkgelegenheids- en inwerkingsbeleid. Daarvoor moet ik nog even wachten op die vergadering.

Zeer in het algemeen kan ik natuurlijk zeggen dat we zeer veel aandacht geven aan de evenredige deelname van kansengroepen op de arbeidsmarkt. Die aandacht geldt ook voor onze inwerkingstrajecten. Deze trajecten openen, in het bijzonder voor nieuwkomers en categorieën van oudkomers, het recht, en voor sommigen de plicht tot inburgering. We streven daarbij naar een behoeftedekkend aanbod. Dat maakt voor mij deel uit van het verwezenlijken van de sluitende aanpak, waarbij iedere werkzoekende een gepast begeleidings- en – indien nodig – opleidingsaanbod krijgt. U weet dat de Vlaamse Regering een tijd geleden een decreetswijziging heeft goedgekeurd, die de doelgroep van het inwerkingsbeleid uitbreidt en aanpast aan het gewijzigde Inburgeringsdecreet. Na de decreetswijziging zullen asielzoekers vanaf vier maanden na het indienen van hun asielaanvraag recht hebben op inburgering en inwerking. De eerste vier maanden nadat ze hun asielvraag hebben ingediend, behoren ze niet tot de doelgroep van het inwerkingsbeleid. In die periode van vier maanden zullen, volgens de beheersdoelstellingen van de federale overheid, de meeste onterechte asielaanvragen afgesloten zijn. Voor zover asielzoekers na deze termijn van vier maanden nog in de asielprocedure zitten, kent de Vlaamse Regering hen dus het recht op inwerking toe.

Er werd me gevraagd of ik prioritair aandacht wil blijven geven aan de bijscholing van de huidige groep langdurige werklozen en werkloze jongeren in de richting van knelpunten. Daar gaat mijn prioritaire aandacht inderdaad heen. Er werd me gevraagd of het belangrijk is te blijven focussen op het activeren van werklozen in Vlaanderen, maar ook in Wallonië en Brussel. Dat is inderdaad belangrijk. Hoeveel mensen moeten er nog worden geactiveerd? Zeer veel.

Terecht werd de aandacht erop gevestigd dat we nog niet zo lang geleden een debat hebben gevoerd over economische migratie binnen het Europese kader. Daar is nog werk aan de winkel. Dat is een zeer belangrijke aanvulling. We zullen hoe dan ook zeer snel, als gevolg van Europese beslissingen, te maken krijgen met een integrerende Europese arbeidsmarkt. Binnenkort gaat dat over 27 EU-lidstaten. We moeten ter zake inderdaad een beleid ontwikkelen. In het voorjaar van 2006 heeft de federale regering beslist de arbeidsmarkt voor knelpuntberoepen open te stellen voor nieuwe EU-burgers, zodat werkgevers vlot werknemers uit de nieuwe lidstaten kunnen aanwerven. Die versoepelde regeling houdt in dat, binnen een tijdsbestek van vijf dagen, de arbeidskaart kan worden toegekend zonder een voorafgaand arbeidsmarktonderzoek voor EU-onderdanen, die op het ogenblik van de aanvraag al in

België mogen verblijven. Persoonlijk ben ik er altijd voor geweest dat we met bekwame spoed onze grenzen zouden openstellen binnen dat EU-kader. Alleen vind ik dat die migratie ordelijk moet gebeuren.

De federale regering heeft daartoe vier begeleidende maatregelen gestipuleerd in een koninklijk besluit. Van zodra die vier voorwaarden zijn vervuld, kunnen de overgangsmaatregelen worden opgeheven, aldus de federale overheid. Ondertussen zijn drie maatregelen uitgevoerd: de versterking van de inspectie, het collectief vorderingsrecht en de registratie van buitenlandse tewerkstelling. De vierde voorwaarde, de hoofdelijke aansprakelijkheid van de opdrachtgever of hoofdaannemer voor de naleving van loons- en arbeidsvoorwaarden, is nog altijd niet geregeld. Ik vind dat de federale overheid zo snel mogelijk werk zou moeten maken van die vierde maatregel, zodat we niet moeten wachten tot mei 2009 met het openstellen van de grenzen binnen het Europese kader. Ik vind dit echt wel prioritair. Als ik minister Dewael ontmoet op 21 februari, zal ik hem natuurlijk zeggen dat, naar mijn bescheiden mening, ons allereerste huiswerk dat moet zijn van die grote Europese arbeidsmarkt die we aan het creëren zijn. Ik zal er sterk op aandringen dat die vierde maatregel die destijds is afgesproken door de federale overheid, ook zou worden uitgevoerd, zodat we niet tot mei 2009 moeten wachten op dat Europese huiswerk.

De voorzitter: De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter: Mijnheer de minister, u hebt me niet ontzettend veel wijzer gemaakt wat het inhoudelijke standpunt betreft. Ik heb de indruk dat u daar de boot wat afhoudt. Dat zal ongetwijfeld wel te maken hebben met de politieke situatie, die, ook wat dit onderwerp betreft, minstens aanleiding geeft tot onduidelijkheid en chaos. U hebt geen ongelijk wanneer u stelt dat het onduidelijk is in welke mate dit een standpunt is van de regering of van de minister in kwestie. Ik heb er het regeerakkoord van de interim-regering Verhofstadt III eens op nagelezen. Dat vergt niet veel tijd. Over immigratie staat daar niets in, en dus ook niet over deze aangelegenheid. Ik heb al evenmin de indruk dat de ministerraad hierover op enige wijze zou hebben beraadslaagd, laat staan dat de interim-regering Verhofstadt III een standpunt zou hebben.

We zouden dit dus kunnen afdoen als een persoonlijk voorstel van minister Dewael, een ballonnetje dat hij oplaait, wellicht voornamelijk om de liberale werkgeverskringen tevreden te stellen. Er is echter wel wat meer aan de hand. Federaal minister van Werk Piette zegt uiteindelijk wel dat hij die arbeidskaarten C meteen wil toekennen van zodra de asielaanvraag van een asielzoeker ontvanke-lijk wordt verklaard. Dat zal dan weer wel een standpunt zijn van de regering. Vlaanderen zal daar dan toch ook mee te maken krijgen. Dit lijkt me iets concreter dan het

voorstel-Dewael, dat zich blijkt te beperken tot het verlenen van een arbeidsvergunning aan illegalen.

Los daarvan moeten we het gesprek dat u zult hebben met minister Dewael, afwachten. We zullen u dan wel opnieuw ondervragen over wat bij dat gesprek uit de bus is gekomen. De principiële bezwaren blijven gelden. We kunnen ze best maar zo snel mogelijk publiek maken. Ik heb in dit debat toch wel een paar opmerkelijke standpunten gehoord, zeker van Open Vld. Het gaat niet alleen over standpunten, maar soms ook over flagrante leugens. Ik hoor dat Open Vld zich kant tegen de regularisatie van illegalen. Dat is nieuw voor mij. Ik meende nochtans een regularisatieprocedure te hebben meegemaakt waarin uw partij een zeer actieve rol heeft gespeeld, mevrouw De Ridder. Het revisionisme geldt in de politiek echter meer dan ooit. Blijkbaar is men dat, samen met de regularisatie, vergeten.

Indien dat ooit zou gebeuren, zou het om een sluipende regularisatie gaan. Iemand moet me eens uitleggen hoe dat eigenlijk in zijn werk zou gaan. Ik denk trouwens dat de minister dat ook graag zou vernemen. Hoe kunnen we arbeidsvergunningen aan illegalen toekennen? Hoe kunnen we zoiets doen zonder compleet in strijd met alle vigerende wetgeving en met het beleid te handelen? Hoe kunnen we iemand legaal werk, een arbeidsvergunning en een sociaal statuut bezorgen en hem tegelijkertijd als een illegaal in ons land verblijvende persoon blijven beschouwen? Dit is zo surrealistisch dat het te gek voor woorden is. De federale regering zal ongetwijfeld een oplossing voor dit probleem bedenken.

Mijn laatste opmerking betreft de moraliteit. Iemand heeft daarnet verklaard dat het immoreel zou zijn niet eerst de vreemdelingen die op ons grondgebied verblijven bij schaarste op de arbeidsmarkt te werk te stellen. Ik vind het immoreel om in eerste instantie illegalen te werk te stellen. Op dat ogenblik wordt de illegaliteit immers beloond. Wie de wetten van dit land lang genoeg heeft overtreden, hier lang genoeg in de clandestiniteit heeft verbleven en niet doet wat we op het vlak van inburgering van legale immigranten verwachten, wordt op het einde van de rit met een arbeidsvergunning beloond.

Mijn beperkt verstand kan dergelijke redeneringen niet volgen. Ik veronderstel dat daar een uitleg voor is. Op het ogenblik dat er een schaarste op de arbeidsmarkt en een groot aantal vacatures is, wil de federale regering gewoon een blik illegalen opentrekken. Op die manier wil ze de knelpuntberoepen invullen. Dit is in mijn ogen immoreel.

Tijdens de vorige verkiezingscampagne heeft de Open Vld met de spierballen gerold. Illegalen moesten het land uit. Illegalen zouden actief worden opgespoord. *(Opmerkingen)*

Een jaar later wil de Open Vld illegalen een arbeidsvergunning geven om het probleem van de knelpuntberoepen op te lossen. Hoe ver kan de spreidstand gaan? De Open Vld is de meester van de politieke grand écart.

Voor het overige wacht ik op het gesprek tussen de ministers en zijn collega's om nog bijkomende vragen te stellen.

De voorzitter: De heer De Craemer heeft het woord.

De heer Gino De Craemer: Ik spaar mijn uitspraken over politieke grands écarts op voor de verkiezingsperiode van volgend jaar. *(Gelach)*

Ik heb nog heel wat vragen. Hoe zal dit alles in de context van de bestaande federale wetten en Vlaamse decreten worden aangepakt? De aangekondigde afspraak heeft blijkbaar nog niet plaatsgevonden. Inhoudelijk blijft er heel wat onduidelijkheid. Wie wil in welke hoedanigheid nu net wat zeggen? De standpunten moeten nog worden toegelicht.

We hebben in elk geval geen behoefte aan een show of aan het oplaten van ballonnetjes. Dat gebeurt al te vaak. Minister-president Demotte heeft een paar weken geleden nog een paar ballonnetjes opgelaten. Hij heeft verklaard dat Waalse werkzoekenden met bussen naar Vlaanderen zouden worden gereden. Minister Dewael hoeft niet aan die show deel te nemen.

Mijnheer Van Malderen, het gaat hier om uitspraken van een lid van de federale regering. Aangezien die uitspraken gevolgen voor Vlaanderen hebben, vind ik het logisch dat we dit onderwerp hier bespreken. Het komt erop neer dat werkgelegenheid, net als migratie en inburgering, eigenlijk een homogene Vlaamse bevoegdheid zou moeten zijn.

Mijnheer de minister, ik stel uw inspanningen op prijs om de openstelling van de arbeidsgrenzen voor de nieuwe Europeanen voor te bereiden. Ik kan enkel aanbevelen hierover een ernstig debat te voeren.

De voorzitter: De heer Vrancken heeft het woord.

De heer John Vrancken: Uit de replieken blijkt dat de minister hier wel degelijk bij betrokken is. Het gaat hier om Vlaanderen en om Vlaamse tewerkstelling. Illegaal betekent onwettig. Ik begrijp niet hoe men die onwettigheid wil legitimeren. Ik begrijp het standpunt van Open Vld niet.

De voorzitter: Mevrouw De Ridder heeft het woord.

Mevrouw Annick De Ridder: Ik begrijp dat de minister zich momenteel enigszins afzijdig houdt. Ooit zal hij

evenwel met een mening en met een visie naar voren moeten komen.

Ik hoop dat ons standpunt niet verkeerd wordt begrepen. De vierde voorwaarde moet worden vervuld. Ik hoop enkel dat we niet tot midden 2009 op de volledige openstelling van de Europese arbeidsmarkt zullen moeten wachten. Dat is voor ons heel belangrijk. We hebben hier in het verleden al meermaals op gehamerd. Op zich zal deze maatregel evenwel niet volstaan.

Mijnheer Dewinter, het is gemakkelijk en plezant om vanuit de oppositie te doen en te zeggen wat u wilt. U veroordeelt mensen van allochtone afkomst omdat ze niet werken. Als wij maatregelen treffen om die allochtonen aan werk te helpen, is het ook niet goed. Dat is volgens u namelijk positieve discriminatie. We zitten met een enorm tekort op de arbeidsmarkt. U kunt dat al dan niet ontkennen, maar mijn partij is tegen een algemene regularisatie. Met de Open Vld in de federale regering zal er geen algemene regularisatie komen.

U maakt het zich heel gemakkelijk. We hebben een tekort aan arbeidskrachten en 300.000 vacatures. Het potentieel om die vacatures in te vullen, is slechts half zo groot. U weigert hierover na te denken. U wilt geen arbeidskaarten uitreiken. U wilt niet dat buitenlanders hier komen werken. Bent u bereid om dat ook tegen de werkgevers te zeggen? U maakt zelf een grand écart. In de bedrijfswereld verkondigt u met grote woorden dat u alle problemen zult oplossen en dat de vacatures moeten worden ingevuld.

Hier verklaart u dat illegalen niet mogen worden ingeschakeld en dat het hier om een immoreel voorstel gaat. U moet eerlijk blijven. Ik neem u op uw woorden. U moet de werkgevers zeggen dat u niet wilt meewerken en dat ze in uw ogen zelf hun plan maar moeten trekken.

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

De heer Bart Van Malderen: Ik wil nog even reageren op de opmerkingen die over mijn eerste punt zijn gemaakt. Het is niet mijn taak de agenda van deze commissie te bepalen. Mijn eerste punt had betrekking op het gebrek aan consistentie in de federale regering. De leden van de federale regering voelen zich blijkbaar geroepen om uitspraken over de bevoegdheden van de regio's te doen of om federale bevoegdheden bij de regio's te leggen. Op die manier wordt de rol van de regio's in elk geval miskend. Het gaat hier om mensen die eerst uitspraken doen en pas nadien overleg plegen. Dat is de praktijk die ik daarnet heb trachten aan te klagen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de samenwerking tussen VDAB en FOREM inzake textielopleidingen

Vraag om uitleg van de heer Gino De Craemer tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de tewerkstelling in de textielsector

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de voorzitter, wat de herscholingen en bijscholingen voor de textielsector betreft, heeft het VDAB-competentiecentrum in Wevelgem een belangrijke taak. Dit centrum is niet toevallig daar gelegen. Wevelgem ligt in het hartje van de Vlaamse textielregio.

In de omgeving bevinden zich tevens twee uitmuntende textielscholen, waaronder het VTI van Waregem, die indrukwekkende inspanningen leveren en in de mate van het mogelijk met het bedrijfsleven samenwerken. Die scholen zien hun leerlingenaantallen evenwel dalen. Ondanks alle inspanningen van de overheid, van Febeltext, de Federatie van de Belgische Textielnijverheid, en van andere betrokkenen om het imago van de textielsector wat op te krikken, daalt het aantal inschrijvingen jaar na jaar. We hebben in de commissie voor Onderwijs al over deze problematiek gedebatteerd. De minister heeft overigens al inspanningen geleverd. De opleiding tot textielingenieur aan de Hogeschool Gent is op een bepaald ogenblik ook met een gebrek aan instroom geconfronteerd.

Tezelfdertijd stellen we vast dat werknemers van textielbedrijven die stoppen, op zeer korte termijn opnieuw werk in de textielsector vinden. Hoewel de sector in moeilijkheden lijkt te verkeren, zijn meer dan 500 vacatures niet ingevuld.

De aanwezigheid van het competentiecentrum in Wevelgem is dan ook niet onbelangrijk. Ingevolge de grote verscheidenheid aan textielberoepen wordt in functie van de invulling van deze vacatures een hecht samenwerkingsverband tussen de VDAB en de plaatselijke textielscholen gesmeed. Het opleidingscentrum heeft zich vooral in de subsector weeftechnieken geprofileerd. Het gaat hier meer bepaald om opleidingen in platweven en in jacquardweven. Die technieken worden in de regio immers vaak gebruikt. Het machinepark is in functie van de representativiteit voor de bedrijven in de regio en van de vacante beroepen samengesteld. In het antwoord op een schriftelijke vraag die ik de minister onlangs heb gesteld, staat overigens dat de Vlaamse overheid constant inspan-

ningen levert om dit machinepark actueel te houden en te moderniseren. De voorbije jaren is ruim 200.000 euro in de afdeling textiel van het VDAB-Competentiecentrum te Wevelgem geïnvesteerd.

In 2003 zijn 103 werkzoekenden tot wever opgeleid. Er waren eigenlijk 106 cursisten. Op een studiedag begin januari 2008 heb ik vernomen dat er op een bepaald ogenblik geen cursisten meer waren. Ondertussen blijkt er zich eentje te hebben ingeschreven. In 2004 waren er 80 cursisten. In 2005 waren er 65 cursisten. In 2006 waren er 24 cursisten. De aantallen blijven dalen. Op een bepaald ogenblik moet hier dezelfde discussie als binnen de Hogeschool Gent worden gevoerd. De vraag hierbij is of de opleiding zal kunnen blijven bestaan.

Aangezien dit een bijzonder gevaarlijk denkspoor is, hebben we een aantal ideeën gelanceerd. We zitten vlakbij de taalgrens. Op 25 kilometer afstand van Wevelgem bevindt zich een enorm potentieel aan werkzoekenden. In Doornik bedraagt de werkloosheidsgraad 25 procent. Dat is gewoon een vaststelling. Minister-president Demotte heeft trouwens al inspanningen geleverd. Er zijn jobbeurzen in de streek georganiseerd. Waalse werkzoekenden zijn met bussen aangevoerd. Die initiatieven blijken resultaten op te leveren. Mij lijkt het alvast een goed idee om met betrekking tot de textielsector de nodige inspanningen te leveren.

Mijnheer de minister, in welke mate acht u initiatieven opportuun om het voortbestaan van deze specifieke opleiding te verzekeren? Welke initiatieven kan de VDAB nemen? Welke stappen zijn als reactie op de dalende cijfers al gezet? In welke mate kunnen we preventief optreden? Kunnen de VDAB en de FOREM in samenwerking een oplossing vinden? Zouden Waalse werkzoekenden in Wevelgem een textielopleiding kunnen volgen? Welke initiatieven zult u in dit verband nemen?

De voorzitter: De heer De Craemer heeft het woord.

De heer Gino De Craemer: Mijnheer de voorzitter, ik zal de situatie niet opnieuw schetsen. Ik wil hier vooral een ander punt, met name het imagoprobleem van de textielindustrie, aanhalen. Ik heb een tijdje geleden een soortgelijke vraag om uitleg met betrekking tot de havensector gesteld. Deze problematiek ligt min of meer in dezelfde lijn.

Potentiële werknemers worden afgeschrikt door het imago dat de industrie heeft gekregen. De meeste mensen hebben een oubollig beeld van de textielarbeider. De ontslagen en herstructureringen in de sector versterken dit beeld. Ingevolge de lage werkloosheidsgraad in de regio waar de meeste textielbedrijven zijn gevestigd, is er sowieso een gebrek aan arbeidskrachten. Dat leidt tot een concurrentie tussen sectoren.

En verder starten er te weinig mensen een textielopleiding en studeren er nog minder af. Dit jaar schreef niemand zich in voor de textielopleiding van het VDAB-competentiecentrum in Wevelgem, terwijl er dat vijf jaar geleden nog 100 waren. Veel scholen hebben intussen ook hun opleiding snit en naad afgeschaft.

Net zoals voor de havensector klopt het bestaande beeld van de textielsector totaal niet. Volgens mij is het een sector in evolutie. De productie steeg met 10 procent in 2006-2007. De nadruk verlegde zich van arbeidsintensieve naar hoogtechnologische en gespecialiseerde producten zoals brandwerende materialen en interieurtextiel.

Maar door het gebrek aan arbeidskrachten stellen de bedrijven dus de nodige investeringen uit en worden uitbreidingen bijna onmogelijk gemaakt. Als er dan ook geen maatregelen worden genomen, is delocalisatie of stopzetting op lange termijn wel degelijk een gevaar.

Vandaar mijn vragen. Het negatieve imago van de textielsector schrikt mensen af om te kiezen voor een job in die sector. Wat doet de regering, wat doet u om dat beeld bij te stellen? Hebt u daar invloed op? Ziet u andere mogelijkheden om het imago van de sector te verbeteren? Moet er eventueel geen aparte aandacht zijn voor lager en hoger geschoolden?

Vandaag blijken jongeren weinig interesse te hebben voor het volgen van een textielopleiding. Ziet u nog andere bijkomende oorzaken dan die die ik net heb opgesomd? Wat is de stand van zaken in het textielonderwijs? Hoeveel scholen bieden een textielopleiding aan en hoeveel mensen volgen een dergelijke opleiding?

Welke initiatieven bestaan er vandaag om dergelijke opleidingen te promoten? Welke nieuwe mogelijkheden ziet u om jongeren te enthousiasmeren voor een textielopleiding?

Voor de textielopleiding van het VDAB-competentiecentrum in Wevelgem schreef er zich dit jaar niemand in. De VDAB zou de machines die tijdens de opleiding worden gebruikt zelfs aan het middelbaar onderwijs schenken. Welke rol kan er eventueel voor het centrum en de VDAB weggelegd zijn?

Er is inderdaad een groot tekort aan arbeidskrachten voor deze sector. De regionale context speelt hierbij uiteraard een grote rol. Hoe denkt u de tewerkstelling in die sector en de regio te kunnen verhogen?

De voorzitter: De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem: Mijnheer de minister, mijnheer de voorzitter, geachte collega's, als ik de vorige interpellatie en deze vraag aan elkaar koppel, dan zie ik een zwakte van de VDAB bovendien.

Enerzijds zijn er werkgevers die schreeuwen om werkkrachten en anderzijds moeten we vaststellen dat, ondanks de 200.000 werkzoekenden in Vlaanderen, de VDAB er niet in slaagt hen in een richting te begeleiden die afgestemd is op de arbeidsmarkt en hen te activeren.

Ik stel me dan de vraag of we nu eens niet eindelijk serieus moeten gaan nadenken over de werking van de VDAB. De VDAB moet niet bezig zijn met een of andere frats in Borgerhout. Maar hij moet een serieus marktgericht beleid voeren, waarbij de huidige Vlaamse werklozen wel degelijk kunnen worden geactiveerd en geleid naar de knelpuntenberoepen. Want over die knelpuntberoepen, waarvoor de VDAB ongeveer elk jaar opnieuw iets gaat doen, hoor ik nu al acht jaar spreken. Diezelfde knelpuntberoepen zijn er nog altijd en er is nog altijd geen oplossing voor.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik heb nog een bedenking naar aanleiding van de laatste zin van de heer Van Goethem. Puur statistisch gesproken, zult u inderdaad tot het eind van uw dagen horen over knelpuntberoepen omdat de VDAB een definitie gebruikt waarbij een job waarvan de invulling trager verloopt dan een welbepaald gemiddelde, beschouwd wordt als een knelpunt. Dat zal er dus altijd zijn. Tot in de eeuwigheid, amen. Zolang u in het parlement zit, zolang ik in het parlement zit, zolang u later in de kranten leest over wat er in het parlement gebeurt, als we elkaar later ontmoeten in een rusthuis, zullen er knelpuntberoepen zijn.

De heer Eric Van Rompuy: Ook in het onafhankelijke Vlaanderen.

Minister Frank Vandenbroucke: Inderdaad, er zullen altijd knelpuntberoepen zijn omdat ze gedefinieerd worden als zijnde afwijkend van het gemiddelde qua invullingssnelheid. In die zin is het een nogal frustrerende discussie. Mensen zien dat wel eens over het hoofd.

Iets anders is inderdaad de vaststelling dat er belangrijke beroepen zijn voor het economisch leven die moeilijk ingevuld geraken. Dat brengt me bij de textielsector, waar het overduidelijk is dat er een te beperkte instroom van arbeidskrachten is om de vacatures in te vullen. Dat heeft, zoals u aanhaalt, voor een deel te maken met een beeldvorming die niet altijd overeenstemt met de realiteit. De sector heeft de afgelopen 20 jaar heel wat herstructureringen gekend, die gepaard gingen met verlies aan werkgelegenheid. Intussen is de textielsector uitgegroeid tot een sector met een zeer hoog innovatief karakter. Het is dit imago dat zou moeten kleven op de textielsector.

Uiteraard is het opbouwen van een imago in de eerste plaats de verantwoordelijkheid van de sector zelf. Recent heb ik met de sector een reeks afspraken gemaakt die verder bouwen op het promoten van een positief beeld vanuit de sector. Deze afspraken zitten vervat in het sectorconvenant tussen de Vlaamse Regering en de sociale partners van de sector dat loopt tot eind 2009. Om de acties uit het convenant waar te maken subsidiëren we zeven voltijdse sectorconsulenten.

Ik wil even in detail gaan met betrekking tot de afspraken die we gemaakt hebben over het verbeteren van de beeldvorming. De sector zal in samenwerking met de textielscholen PTI Kortrijk, PTI-CVO Kortrijk, VTI Waregem, CVO St-Paulus Waregem, VIBSO Waregem en de Hogeschool Gent werken aan de promotie van de beroepen in de textielsector. Deze promotie heeft naast een informerende en sensibiliserende doelstelling ook een wervend karakter, gericht op het aantrekken van meer leerlingen en/of studenten. Deze campagne bestaat uit het verder uitbouwen en actualiseren van de imagowebsite www.textstream.be met ondersteunende publiciteitsacties. Met die website wil men een correct beeld geven van het huidige hightechgehalte van de textielsector en de opleidings- en tewerkstellingsmogelijkheden. Via de publicatie van vacatures van textielbedrijven wil de sector ouders en jongeren overtuigen van de zinvolheid van de keuze voor een textielopleiding. Verder wil men jaarlijks een event organiseren voor de promotie van textieltechniek en textieltechnologie bij leerlingen uit de derde graad basisonderwijs en de eerste graad secundair onderwijs.

In aansluiting op deze promotieacties zal de sector op zoek gaan naar een aantrekkelijk visitekaartje voor de textielindustrie. Hierbij wordt gedacht aan een goed opgebouwd audiovisueel product dat modulair is samengesteld en dat vlot aanpasbaar is in functie van de doelgroep. De hoofdbedoeling ervan is om hiermee een breed publiek te overtuigen dat de textielindustrie in Vlaanderen toekomstgericht is en dat kiezen voor textielonderwijs ruime kansen biedt op de arbeidsmarkt.

Ten tweede werkt de sector ad hoc en op maat mee aan de organisatie van bedrijfsbezoeken voor leerlingen, leerkrachten en studiekeuzebegeleiders om de voor buitenstaanders vaak onbekende beroepen en carrièremogelijkheden voor te stellen. Meer specifiek wil de sector een extra inspanning leveren naar alle studiekeuzebegeleiders met het oog op het aantrekken van leerlingen voor het textielonderwijs van buiten de scholen die dit onderwijs inrichten en meewerken aan de sectorenstand op de studie-informatiedagen van 21 tot en met 23 februari in Gent en ook aan de organisatie van open-deurdagen van de textielscholen of speciale events van de textielafdelingen.

Ten derde engageert de sector zich tot participatie aan het SERV-project 'Familie Cleermaeckers' dat erin bestaat een film uit te werken waarin jongeren kennismaken met verschillende sectoren, waaronder de textielsector.

Ten vierde participeert de sector ook aan het Beroepenhuis. Ze zal een beroepenatelier Textiel uitwerken voor de website www.beroepenhuisindeklas.be.

Ten vijfde werkt de sector, onder de slogan "Wetenschap maakt knap, textiel maakt intelligent" mee aan een interdisciplinair leerproject van de Universiteit Gent dat gericht is op leerlingen in het basis- en secundair onderwijs, met als centraal thema Intelligent textiel. De bedoeling is leerlingen informatie aan te reiken waarmee ze zelf toepassingen van intelligent textiel kunnen maken en kennis opdoen van ontwerp- en productieprocessen. Het intelligent textiel wil men integreren in het lessenpakket van de vakken natuurkunde, over geleiding en verwarming; van scheikunde, over kunststoffen; van elektronica, over chips en sturingen; van biologie, over de werking van hart en ademhaling; van talen, mode, informatica en plastische opvoeding.

Ten zesde is afgesproken dat de sector inspanningen doet voor de promotie van textieltechniek en -technologie bij leerlingen uit de derde graad van het basisonderwijs, door een didactische textielkoffer met daarin informatieve fiches, een groot aantal textielproducten en stalen, een reeks relevante textieltoepassingen en materiaal om praktische proeven uit te voeren. De combinatie van de textielkoffer met doe-activiteiten past perfect in de lessen technologie voor leerlingen uit het basisonderwijs. De sector zal trachten met dit initiatief meer leerlingen uit andere lagere scholen dan enkel de drie die tso en bso Textiel op secundair niveau inrichten, te bereiken. De acties uit het sectorconvenant zijn in de eerste plaats gericht op leerlingen en hun ouders, maar moeten ook bijdragen tot een positief imago bij een breder publiek, ongeacht de scholing.

Er werd me gevraagd of ik nog bijkomende oorzaken zie voor het gebrek aan belangstelling voor het volgen van een textielopleiding. Ik heb eerst een technische opmerking. In de vraag wordt gesproken over naaisters en snit en naad, maar die behoren eigenlijk veeleer tot de confectiesector, en ik denk dat er vooral naar cijfers over het textielonderwijs werd gevraagd.

Als we de cijfers van de laatste schooljaren bekijken, dan vallen er twee belangrijke ontwikkelingen op. Het aantal scholen dat een textielopleiding aanbiedt in Vlaanderen, daalde in de laatste vijf schooljaren van drie naar twee in het gewoon voltijds secundair onderwijs. Ook het aantal leerlingen daalt drastisch, zoals al werd opgemerkt. In het schooljaar 1997-1998 volgden 193 leerlingen een textielopleiding in het gewoon voltijds secundair onderwijs. In het schooljaar 2007-2008 is dat gedaald tot 86 leerlingen. In het deeltijds beroepssecundair onderwijs volgden in het schooljaar 2001-2002 67 leerlingen een textielopleiding. In het schooljaar 2007-2008 is dat gedaald tot 9 leerlingen.

Ook in het hoger onderwijs is het aantal inschrijvingen zorgwekkend. In de opleidingen textieltechnologie had-

den we in het academiejaar 2001-2002 in totaal 46 studenten. In de academiejaren 2002-2003 en 2003-2004 waren er respectievelijk 41 en 40 studenten. In het academiejaar 2004-2005 is dit aantal gedaald tot 19 studenten. Vanaf het academiejaar 2005-2006 hebben we cijfers over het aantal studenten met een diplomacontract. In 2005-2006 waren er 9 studenten met een diplomacontract en in 2006-2007 12 studenten. Dat is bijzonder zorgwekkend. Jongeren blijken niet te kiezen voor een textielopleiding, wellicht omdat diegenen die hen over hun studiekeuze moeten adviseren, bijvoorbeeld de ouders, destijds negatieve ervaringen hebben gehad met die sector. U zult zich herinneren dat een aantal decennia geleden een aantal grote ondernemingen gedelokaliseerd zijn of activiteiten hebben stopgezet. We blijven kampen met het zeer hardnekkig negatieve stereotype dat deze sector geen toekomst heeft. Hoewel de massaproductie van textiel inderdaad in het buitenland plaatsvindt, meen ik dat er in ons land nog vele kansen zijn. Denken we maar aan de nichemarkten, zoals het technisch textiel. Daar zijn er, zoals terecht werd opgemerkt, steeds meer gespecialiseerde en hoogtechnologische producten nodig.

Dan was er de vraag naar initiatieven. Om te beginnen wil ik verwijzen naar wat ik daarnet heb gezegd over het belang van de imagovorming voor de studiekeuze en de afspraken die we daarover hebben gemaakt in het sectorconvenant.

Ik wil ook verwijzen naar de inspanningen die we doen om de basisinfrastructuur van de scholen die nog wel textielonderwijs inrichten, op peil te houden. We nemen dat mee in overweging in het kader van de investeringsoperatie in de basisinfrastructuur. Scholen die een textielopleiding aanbieden, krijgen extra middelen om te investeren in basisinfrastructuur. Concreet betekent dit dat we in het vorige schooljaar 19.314 euro hebben vrijgemaakt voor de vier scholen die dat studiegebied inrichten, namelijk VTI Waregem, PTI Kortrijk, Instituut voor Buitengewoon Onderwijs Roeselare en BuSO De Kouter Kortrijk. Voor de investeringsoperatie 2007-2008 zal het studiegebied textiel opnieuw in aanmerking komen, a rato van 14.094 euro.

Ook wil ik verwijzen naar het project Technisch textiel van het Regionaal Technologisch Centrum (RTC) Zuid- en Midden-West-Vlaanderen. In dat kader hebben de secundaire textielscholen een gezamenlijk research- en ontwikkelingsproject uitgewerkt, waarbij het bestaande machinepark in de scholen kon worden uitgebreid. De bedoeling is nieuwe, hoogtechnologische machines in te zetten in het opleidingstraject voor jongeren én die infrastructuur ook toegankelijk te maken voor de textielbedrijven. Dat is ook belangrijk voor de kwaliteit van de opleiding en het nauw aansluiten bij de reële situatie in de bedrijven. Het RTC investeerde in dat verband 244.000 euro aan Vlaamse middelen. Het sectorfonds Febeltex cofinancierde ten bedrage van 50.000 euro. In 2006-2007 werd zo nieuwe, geavanceerde opleidingsinfrastructuur

geïnstalleerd in het VTI Waregem en in het PTI Kortrijk. De aangekochte machines zullen ook ter beschikking worden gesteld van de industrie, voor opleiding en industriële proeven. Daartoe wordt nog in overleg met Cobot (Centrum voor Opleiding, Bij- en Omscholing voor de Textiel- en Breigoednijverheid), het sectoraal vormingscentrum voor de arbeiders van de textielsector, een afsprakenkader voor de hele sector uitgewerkt. Dat is voorgesteld aan de pers. De betrokken leerkrachten volgen bijkomende opleidingen. Cobot zorgt voor de promotie ter zake. Dat is dus een lopende zaak, en ook een boeiende zaak.

Dan was er vraag over het competentiecentrum. In 2007 zijn er vijf en in 2008 zijn er tot nu toe twee werkzoekenden begonnen in een textielopleiding in het VDAB-competentiecentrum in Wevelgem. Om de machine-infrastructuur van de VDAB optimaal te blijven benutten, is binnen het samenwerkingsverband Consortex met de textielscholen Hogeschool Gent, VTI Waregem en PTI Kortrijk en Cobot afgesproken om een aantal textielmachines die de VDAB op dit ogenblik niet gebruikt, wegens het tekort aan kandidaten, ter beschikking te stellen van de scholen, zodat ze kunnen worden gebruikt door de leerlingen, maar ook steeds voort ter beschikking blijven van werkzoekenden die een VDAB-opleiding zouden willen volgen. Het VDAB textielcentrum in Wevelgem zal voort de nodige inspanningen leveren om textielopleidingen voor werkzoekenden te blijven organiseren, in samenwerking met de sector en het onderwijs. Het VDAB-competentiecentrum in Wevelgem zal ook voor de werknemers van de textielbedrijven uit de regio voort opleidingen organiseren in de sector platweven en machinegerichte opleidingen voor regelaars.

Er werd me gevraagd wat ik ga doen aan het tekort aan arbeidskrachten. De heer Decaluwe verwees onder meer naar de samenwerking met FOREM. Ik wil twee concrete voorbeelden aanhalen die zich specifiek op de sector en de regio richten. In samenwerking met de sociale partners van de textielsector wordt, in functie van de opleidingsbehoeften in de textielbedrijven, een sectorale individuele beroepsopleiding uitgewerkt voor de operatorfuncties in de diverse textieldeeltakken. In de sectorale IBO's (Individuele Beroepsopleiding in de Onderneming) worden afspraken gemaakt, onder meer over de inhoud en de duurtijd van de opleidingsprogramma's. Daartoe zal een specifieke IBO-overeenkomst worden afgesloten met de VDAB. De VDAB zal tevens een specifieke IBO-accountmanager voor de textielsector aanstellen, die in West- en Oost-Vlaanderen zal instaan voor de promotie, organisatie, realisatie en opvolging van de IBO's in de bedrijven.

Sedert drie jaar is er periodiek overleg tussen VDAB Wevelgem, FOREM en CeFRet (de Waalse tegenhanger van Cobot) om de mogelijke samenwerkingsvormen te bespreken en te verbeteren. Daarbij zijn er al

concrete ervaringsuitwisselingen geweest tussen de inspecteurs van de verschillende organisaties. Via een samenwerkingsovereenkomst afgesloten tussen VDAB en FOREM kunnen de Waalse werkzoekenden zonder kosten voor FOREM worden opgeleid bij VDAB-Wevelgem en in 2007 is er een eerste concreet aanbod gedaan om een groep van tien cursisten uit Wallonië op te leiden. Wegens een gebrek aan Waalse kandidaten is dat echter niet kunnen doorgaan. Gisteren, op 13 februari, is er een nieuw overleg geweest, waarbij opnieuw het aanbod aan FOREM werd gedaan om cursisten op te leiden, ditmaal voor meerdere opleidingssessies. Intussen zijn voor 2008 al concrete data afgesproken om drie groepen Waalse werkzoekenden op te leiden in de infrastructuur van VDAB-Wevelgem, met een instructeur van FOREM en CeFReT. Door, in overeenstemming met de vraag van de arbeidsmarkt, deze samenwerking voort te intensiveren, hopen we ook de instroom van de Waalse cursisten in het opleidingscentrum in Wevelgem in de toekomst te verbeteren.

Dit alles was misschien wat veel en gedetailleerd, maar ik vond het nuttig deze informatie te geven.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Iedereen doet veel. Op dat vlak is er niet echt een probleem. Er is samenwerking tussen de scholen, de VDAB en het bedrijfsleven. De overheid stimuleert dergelijke initiatieven.

Wat grensoverschrijdende initiatieven betreft, moeten we haast dwingend optreden. We moeten de Waalse werkzoekenden bijna dwingen op een bus plaats te nemen. Het gaat hier nochtans om een grote voorraad aan mensen die we zouden kunnen inschakelen. Dat is gewoon een vaststelling. Duizenden Fransen werken in onze textielsector, maar uit Wallonië komt bijna niemand. We moeten onze politieke verantwoordelijkheid opnemen. We moeten tot een soort gemotiveerde dwang komen. We moeten die voorraad aan mensen op een positieve manier aanwenden. Ik zeg dit niet omwille van Vlaanderen of van Wallonië. Mij gaat het om het belang van onze textielsector.

Onlangs is de instructeur van een opleidingscentrum met pensioen gegaan. Die man is om begrijpelijke redenen niet meer vervangen. Ik apprecieer de inspanningen die worden geleverd om het opleidingscentrum van de VDAB aan de gang te houden. Het wordt steeds moeilijker om voldoende cursisten te vinden. Indien de opleiding ter discussie zou worden gesteld of zou wegvallen, zouden we met een andere problematiek worden geconfronteerd.

De productieprocessen verschuiven. Dat is al vaak gebeurd en dat zal nog meer gebeuren. De toegevoegde waarde schuilt in de research en in het innovatieve. In-

dien die aspecten van de industrie onder druk zouden komen te staan, zou de streek met een torenhoog probleem worden geconfronteerd. Ik denk hierbij onder meer aan de relatie met Barco. We moeten een dijk opwerpen om die onderdelen van de textielindustrie hier te houden. Het is geen toeval dat de textielveredelingspraktijken in de streek sterk staan. Indien andere productieprocessen zouden verdwijnen, zouden die praktijken ook onder druk komen te staan. Het is onze verantwoordelijkheid hierop te blijven hameren. Dat is in het belang van de textielsector.

Mijnheer de minister, ik hoop dat u regelmatig overleg met de Waalse overheid zult blijven plegen. Ik hoop dat u steeds om de nodige aandacht voor deze sector zult blijven vragen. Indien deze opleidingen wegvallen, komen we in een volgend stadium terecht en dat wil ik niet meemaken.

De voorzitter: De heer De Craemer heeft het woord.

De heer Gino De Craemer: Ik dank de minister voor zijn uitgebreid antwoord. Ik sluit me aan bij de opmerking van de heer Decaluwe. We moeten inderdaad alles op alles zetten.

Wat de instroom uit Wallonië betreft, moeten we ervoor zorgen dat die bussen vol raken. Momenteel volgen zes mensen uit Wallonië de opleiding. Dat is veel te weinig om het probleem op te lossen. De delocalisatie of zelfs stopzetting van de productie is op lange termijn een reëel gevaar. De delocalisatie van hoogtechnologische competenties is een volgende stap.

In India gebeurt al veel. Sommige bedrijven hebben hun engineering-afdeling reeds aan Indische bedrijven uitbesteed. Indien we op deze manier voortgaan, zal dat ook met betrekking tot deze sector een spijtig, maar logisch gevolg zijn.

We zouden misschien eens over de rol van de Centra voor Leerlingenbegeleiding kunnen nadenken. De CLB's begeleiden de studiekeuze. Misschien zouden we hier best wat aandacht aan besteden.

De voorzitter: De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem: Ik ben het eens met de opmerkingen van de minister over de knelpuntberoepen. We kunnen enkel vaststellen dat de invoertijd langer en niet korter is geworden.

Ik kijk al uit naar de tijd dat ik in een rusthuis zal zitten. We gaan een geanimeerde oude dag tegemoet. *(Gelach)*

De voorzitter: Het incident is gesloten.

